

— Какво ядатъ отъ тебе, тия зелени топченца ли? — попиталъ макътъ.

— О, не. По жилките ми, които работятъ подъ земята, израстватъ месести голии съ черни очички. Това сж картофитъ — тѣхъ хората ядатъ.

— Ти имашъ очи? Значи ти виждашъ подъ земята? — се зачудилъ слънчогледътъ.

Картофътъ тихо се засмѣлъ.

— Не, не виждамъ. Тия очички сж за друго. Може да се разреже единъ картофъ, да се посади едно парченце съ едно око и то ще израсне.

— Чудно! Насъ ни съятъ отъ семе, казалъ слънчогледътъ.

— И мене отъ семе! — извикала рѣпата. Само че, ти израствашъ още първата година, а азъ на втората, защото съмъ двегодишно растение.

И всички растения почнали да разказватъ за своитѣ семена и плодове. Само рѣпата отово повдигна караница.

Помръдни се малко, казала тя, не виждашъ ли, че ми пречишъ. Щомъ дойде господарката, азъ ще ѝ се оплача. Моята прабаба е била на всички известна, моята баба...

— Чухме, чухме! — извикали всички изведнажъ и не дали на рѣпата да се хвали.

III.

ДОШЛА есенъта и бабата почнала да си бере градинката. Повикала тя внучетата си и тѣ засѣбирали всичко, що е родила градинката. Обрали овошките, краставиците, морковите, картофите. Дошло редъ и на рѣпата.

— Бабо-о-о, каква голѣма рѣпа... Да я извадимъ ли? — извикало момчето.